

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " pe 1/2 an 5 " " România și străinătate pe an 14 franci " " " " pe 1 an 7 "	Prețul inserțiunilor Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor, până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRATIUNEA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
---	---	--

Predică

despre tovarășia dintre trup și suflet

Iubiților Creștini!

Plecaseră doi călători în călătorie lungă în lume. Ei, deși erau foarte diferiți la fire și nărav, totuș erau așa legați la olaltă, încât unul fără de altul nu puteau merge nicăiera. Călătoria lor la început le merse bine, pretutindeni erau bine-văzuți și bineprimiti, deci ei erau bucuroși și voioși. Dară voia lor cea bună nu ținū mult, căci unul dintre ei dela un timp oarecare a început a se sumeți și a se rațari rața de tovarășul său, ba chiar a-l neîndreptăți. De aci înainte călătoria — mai ales a acestuia — i-a fost numai spre scârbă și cu multă durere, căci cine nu se va scârbi și afurisi de nedreptate?

Mai târziu vrând nevrând ei au trebuit să se despartă. Pe timpul cât au fost despărțiți tovarășul nedrept a zăcut în neștire, celalalt a suferit mult pentru nedreptățile celui dintâi. Sosind ziua întâlnirii lor, amândoi își plâng nefericirea.

Oare cine să fie acești călători, cari ei între ei să se neîndreptească unul pe altul, unul pe altul să se usurpe? Oare prin care țări vor umbla și pe unde vor fi ei acum? Apoi iată, Iubiților Creștini, acești doi călători sunt trupul cu sufletul. Pe ei legându-i Prea bunul Dumnezeu strâns la olaltă, i-a trimis în lume, ca să-și caute fericirea și să se facă vrednici de ea. Sufletul — schinteia dumnezească — a învăluit-o Dumnezeu în trup; sufletul să conducă, să fie cârmaciul, iară trupul să lucre și să asculte. La început — în pruncie, pân' copilul e încă prost, — călătoria merge bine; îndată ce însă omul, dupăcum zicem noi: „î-și vine în mîinte”, să începe năcazul sufletului cu tovarășul său de călătorie — cu trupul. Trupul începe a se sumeți și a se fățări. Din cel ce ascultă, se face

cel ce poruncește, și apoi el, sub cuvânt, că lucră spre binele amândurora, se îngrijește numai de sine însuș și de suflet nici habar nu are, ca și când nici nu l-ar avea tovarăș de călătorie. Sub conducerea trupului amândoi călătorii cu năcaz mult zidesc case, cu muncă grea lucră câmpul, cu grijă mare țin vite, cu bani grei cumpără haine scumpe, și toate acestea pentru a învălui și ocroti lutul adecă trupul. Dară, se va zice, că și pentru suflet se lucră, se fac abunăoară praznice, pomeni și altele. Adevărat așa este, dară credeți, Iubiților, că după cum se fac acestea astăzi, tot pentru trup se fac, căci și aici tot trupul î-și bate pântecul înfoiat. Iară când e vorba, ca să se facă ceva curat numai pentru suflet, trupul ca și un dușman se împotrivește la toate. Când e vorba a primi pe străini în casă, trupul îndată se împotrivește zicând, că în casa lui abia încape el. Când e vorba a sătura pe cel flămând, a adăpa pe cel sătos și a îmbracă pe cel gol, trupul îndată se împotrivește zicând, că toate acestea îi trebuie și lui. Când e vorba a ajutoră pe cel nevoieș, trupul și aici e împotrivă zicând, că nu se poate obose pentru altul. Ba, ce este mai mult, nici chiar când e vorba a aduce sufletul în sânta biserică spre a să îndulci de dumnezeasca slujbă, trupul nu are timp, căci mai trebuie altundeva de mers și altceva de făcut. Astfel sufletul trimis de Dumnezeu în tovarășie cu trupul în lume, ca să-și caute fericirea, el nu gustă nimic din plăcerile ei. El trebuie să fie la toate lucrările, dară pârtaș la nici o dobândă. El trebuie să fie tovarăș de călătorie în toate locurile, dară nu se alege decât cu oboseala.

Dară, Iubiților! nedreptatea nu se sfârșește aci, că adecă ambii să lucre numai pentru trup; iară sufletul să rămână sărac și lipsit de ori-ce fapte bune; ci sufletul e târât și la toate fără-

delegile trupului. Dela păcatele cele mai mici, până la păcatele cele mai mari și mai grole, sufletul, care la început este martor, mai târziu se face complice. Sunt multe fărădelegi, pe care trupul le învâluie în o manta, ca să nu se simtă răutatea lor, așa ca d. e. de ce să nu se facă o glumă clevetind pe vecinul, ce păcat să întinzi cursa vecinului, că el se poate feri de ea; sau: eu nu mă pot împăca cu vecinul, dară nu-i fac nici un rău ș. a. Dară apoi la câte fărădelegi trupul duce pe tovarășul său — pe suflet — legat cu legăturile lui Dumnezeu puse pe ei la zidirea lor și îi zice: în laturi acum suflete, că te înec; sau: în laturi suflete, închide ochii, astupă urechile; iară argaților săi — mânilor și picioarelor — le poruncește a se pune în mișcare, și acestea lut cu lut, trupul cu membrele lui ascultă, dau năvală și săvârșesc astfel de păcate, încât sârmanul suflet de frică și groază mai că pere cu totul. El protestează contra acestora acuș aruncându-i sângele în față de roșește, acuș detragându-l de îngălbinește. El îl muștră ziua și noaptea răpindu-i toată liniștea și odihna. Dară zădarnică este toată protestarea lui, căci îi zice trupul: de ce să nu se pună bine, ce a rămas rău? de ce să se lase prilejul a câștiga ceva losno și fără muncă; ba zice el: ce noroc, Dumnezeu m'a dat, Dumnezeu m'a dus de am găsit, Dumnezeu m'a scăpat încât s'ar părea, că Dumnezeu nu mai este Dumnezeul dreptilor, ci al făcătorilor de rele, care i-a îndemnat, i-a condus și i-a păzit la săvârșirea fărădelegilor.

Sărăcia de fapte bune ar mai suporta-o sufletul, dară îl gată grija de răspunsul, ce va avea a-l da odată înaintea judecătorului prea drept despre toate păcatele făcute în tovarășie cu trupul. Această grijă neîncetat îl neliniștește, frica de pedeapsă îl muncește ziua și noaptea până ce făcându-i-se milă celui prea bun de el, oprește amândoi călătorii în cale zicându-le: destul vouă! Și atunci, o! atunci trupul — pământul — să dă pământului, iară sufletul, plin de groază unde merge și ce-l așteaptă, mai ocoale trupul său și apoi i-și ia calea către Dumnezeu, de unde a pornit. În cale el merge nu merge, nu știe merge-ar sau afla-și-ar vre-un loc să se ascundă dinaintea celui prea drept. Cu toate acestea însă el merge, căci îl duc pe el ca pe cel vinovat. Și acolo i-și așteaptă pe tovarășul său de călătorie — trupul —, ca împreună cu el la ziua judecății, să-și dea seamă despre cele făcute în tovarășie și tot în tovarășie a-și lua plata cuvenită pentru toate.

Iubiților, cu trupul — cu putrejunea — iute să isprăvește. După o zi sau două cei 7 ori 9 gropăși cu fețole lor triste și posomorite îl scot afară și-l așează la loc. Moartea pune

capăt la toate poftele și plăcerile lumesti. Moșiile și averile îl părăsesc îndată. Muierea și copiii, după ce-l plâng câteva zile, îl dau uitării; iară lumea trece peste el, ca și când nici nu ar mai fi fost. Nu așa ușor merge sufletului. El pururea e muncit de frica zilei de judecată, știind fiecare suflet ce-l așteaptă după aceea. Ori și cât de mult ar bate cineva aici cu piciorul în pământ și cu pumnul în pept, făcând pe viteazul și harnicul, că a câștigat, că a lucrat; acolo nici vorbă nu va fi de toate acelea. Acolo ascultate vor fi vorbele și rugăciunile săracilor și nevoieșilor, pe care aici în orice chip i-a asuprit.

Astfel, spărgându-se tovarășia celor doi călători, mai în totdeauna trupul nu se alege cu nimic din toată a sa muncă și osteneală, iară sufletul afurisește ceasul, în care a fost întovărășit cu un tovarăș atât de neînțelept.

Din această istorie puteți vedea — Iubiților, legătura dintre suflet și trup. Și deci și noi, ducând fiecarele în persoana noastră pe cei doi călători, să grijim de ei, ca să nu se neîndreptățească unul pe altul, ca nu unul să se îmbuibă pe conta celui alt, ci să dăm ascultare șoaptei tainice a sufletului nostru, carele de ne-numărate ori ne aduce aminte de Dumnezeu făcătorul și îngrijitorul nostru, și care la toate păcatele ne muștră.

O mamă având un singur copil, nu numai că-l poartă în inima sa, ci ar voi a-l avea pururea înaintea ochilor săi. Ea pentru copilul ei trăește și moare. La timp de nevoie nu cruță nici o osteneală, aleargă peste dealuri și câmpii, prin vânt și ploaie, prin ger și friptoare, ea nu are liniște și stare, până ce nu-i află leacul. Cel ce are numai o holdă, o muncește cu toată inima și cu toată puterea sa, ca să-i aducă cât de multă dobândă. Cel ce are numai o vită, vai că bine o grijește! O grijește ca și pe copilul său. Și noi, Iubiților, suflete numai unul avem fiecarele, și pe acesta îl avem în tovarășie, ca împreună cu el să străbatem prin această vale a plângerii, având a-l predă odată celui ce ni-l-a dat. Și, de-l vom perde și pe acesta, pierdut este pentru totdeauna. Altul în locul lui nu vom căpăta. De pierdem lucruri și bunătăți pământești, iar le patem găsi. Dacă focul ți-a ars casa ta, dacă grindina ți-a bătut sămănătura ta, apa de-ți duce bucatele sau furul bunul tău, tu toate le poți agonisi din nou mai ajutorându-te și alți creștini buni și darul lui Dumnezeu. Dacă ți-ai pierdut omenia, cel mai de preț bun pământesc, cu purtare bună iar o poți câștiga. Dacă ți-ai pierdut sănătatea, cu leacuri și cu răgăciuni către Doctorul atotîndurat, iar o poți afla. Iară dacă ai pierdut sufletul, nici cerul nici pământul altul nu-ți poate da. Paguba lui este pagubă pentru totdeauna. Cel pierdut nu se mai află chiar de

ai vărsa râuri de lacrimi sau te-ai supune la ori ce munci.

Drept aceasta socotiți, Iubiților, ca venind timpul să se desfacă tovarășia trupului cu sufletul din voi, această desfacere să se facă cu liniște și nu cu frică, cu dragoste și nu cu groază. Grijiiți ca venind timpul să vă părăsească sufletele, ele să nu ocoale trupurile voastre blăstămându-le ca aducătoare de pacoste, scuiându-le ca pe o spurcăciune, cu care au fost nevoite a sta atâta timp în tovarășie, ci binecuvântându-le, sărutându-le și mulțămindu-le pentru fericirea, ce-l așteaptă și pentru care în tovarășie cu trupul s'a făcut vrednic.

Grijiiți în sfârșit, ca venind timpul a vă închină sufletele voastre în mâinile Făcătorului, aceasta să o faceți cu voia lucrătorului din s. Evanghelie: „Doamne, 10 talanți mi-ai dat, iată am lucrat eu cu ei și am câștigat alți 10“. Numai așa ne va zice și nouă preadreptul Judecător: „Bine slugă bună și credincioasă, pentru puțin ai fost credincios peste multe te voi pune, întră întră bucuria părintelui tău“. Amin.

Nicolae Jurca

Lecțiuni din Religie

20. Isus și tinărul avut

(Continuare)

Aprofundare materială și psihologică.

Tinărul nu rabdă ispita: el iubește mai mult comorile sale pământești, decât comoara din ceriu; mai bucuros urmează plăcerilor pământești, decât Domnului Isus; alipirea sa de bunurile pământești e mai mare decât dorința după viața vecinică; scurt: el se iubește pe sine mai mult decât pe aproapele, mai mult decât pe Mântuitorul, decât pe Dumnezeu. Cuvintele sale mărețe de mai nainte devin laude goale, și pata putredă, partea slabă a inimii sale, iubirea de sine, iese foarte lămurit la iveală. Ce și-a gândit el, când a auzit cuvintele lui Isus „Mergi vinde-ți...“? Că fără averi nu va mai putea trăi așa bine, ca și pân' aci, nu se va putea îmbrăca frumos; nu-și va mai putea petrece... Nu putea el oare să se bucure, că nu trebuie să supoarte greutățile ce le supoartă învățăceii lui Isus? Nu; căci el nu putea fi indestulit numai cu averile sale; în sufletul său simțea un gol, ba chiar o durere, pentru că numai prin o jertfă așa de mare își poate asigura viața vecinică. Dorința tinărului de a se face părtaș împărăției mesianice, nu se poate realiza, pentru că cuvintele lui Isus sunt prea serioase și el vede, că nu le poate împlini. Adânc pătrunseseră cuvintele acestuia în inima lui, fi arătase calea renașterii, dar cătușele, cari-l țineau de această lume, sunt prea tari și nu le poate rupe. Abia i s'au deschis porțile fericirii, și i se închid înaintea ochilor.

Căci nu e destul a îndeplini poruncile după literă, ci trebuie a intra și în spiritul legii, căci legea e voința lui Dumnezeu. Tinărul se depărtează întristat, pentru că trebuie să dea atât de multe averi cari îi procurau bucurii, pentru împărăția ceriurilor cea mult iubită, și pentru că el nu le poate da, fiindcă nu le poate avea amândouă de odată și e prea slab ca să se decidă pentru aceea, pe care în lăuntrul inimii sale o află de adevărată... Ultimul cuvânt al perfecțiunii morale, după învățătura lui Isus, este: a părăsi totul a-l iubi mai mult decât pe orice creatură, a-l iubi absolut, fără măsură.

Nu cumva e pierdut pentru totdeauna acest tinăr pentru împărăția ceriurilor? (Întristarea lui poate că e primul pas către viața cea nouă). Ce își va fi gândit el după ce s'a dus acasă? Că oare ce e de făcut: să-și vinză averile... sau să nu și-le vinză... Cum se va fi simțit el, când s'a gândit, că nu a făcut îndată aceea ce l-a sfătuit Isus? S'a rușinat de sine însuși pentru că nu s'a simțit destul de tare să se decidă pentru calea ce și el o va fi recunoscut de adevărată. Și această rușinare de sine spre ce l-ar fi îndemnat? Să-și vinză averile... și să se ducă mai târziu să urmeze lui Isus.

Văzând, că tinărul se depărtează descurajat, Isus privi împrejuru-i, ca și cum ar fi dorit să pătrundă mai mult în sufletul învățăceilor săi credincioși, și zise: „Cât de anevoe vor intra bogății...“ Cu ce voce va fi zis Isus aceste vorbe? Cu voce tristă, cu duioșie. Așadară și Isus s'a întristat, având nouă dovadă despre primejdia avuției pentru mântuirea sufletului. El știa, că rari unt cazurile, ca cel bogat să nu își pună toată încrederea în avuții, și acum are o nouă dovadă despre aceasta. Ce a așteptat Isus dela tinărul mult promițător? Că va urma sfatul lui Isus.

De ce i-a fost așa de greu tinărului să intre în societatea învățăceilor lui Isus și prin aceasta să fie părtaș împărăției cerești? Prin bogăție omul se învață rău; bogatul e deprins a porunci, de aci vine greutatea de a servi și a jertfi pentru alții. — Nu cumva se înțelege prin acestea, că bogății — dacă voesc să intre în împărăția ceriurilor, — să dăruască averile lor altora? (Prin acestea ni se zice, să delăturăm pedecile ce ne stau în cale când voim să câștigăm împărăția lui Dumnezeu. În care caz e bogăția un contrar al împărăției lui Dumnezeu? Când ea ține legată inima omului).

Ținuta tinărului îndeamnă pe Isus să arate primejdia averii, care cauzează multe griji; de aceea și împedecă pe oameni să intre în împărăția lui Dumnezeu. Această greutate o ilustrează prin proverbul: „*Mai lesne este a trece cămila prin urechile acului...*“ Aceste sunt vorbe îngrozitoare, ne mai auzite! Se poate ca bogății la nici un caz să nu intre întru împărăția lui Dumnezeu? Gândiți-vă la oameni bogăți, dar buni (d. e. Avram, Iosif, David... cei 3 magi, sutașul din Capernaum...)! Cum avem să înțelegem deci tabloul

cu cămila și urechea acului? (Explicare¹: Numirea de „urechea acului” o poartă și azi *poarta mică* de îndărăt dela zidurile și gardurilor ce încunjură curțile caselor din Palestina, prin care poartă o cămila încărcată cu povară numai foarte cu greu, târându-se pe genunchi, poate trece). Așadară Isus nu zice, că un bogat la nici un caz nu poate intra în împărăția cerurilor, ci —? Numai „cu anevoe”, numai cu greu pot intra bogații în împărăția lui Dumnezeu (după cum și cămila numai cu greu poate trece prin poarta numită „urechea acului”), pentru că bogații în viața lor plină de bucurii și plăceri foarte ușor uită de Dumnezeu și de aproapele, și din această cauză numai mila lui Dumnezeu trebuie să o vedem manifestându-se, dacă ei prin diferite întâmplări (năcazuri, morburii...) sunt abătuți dela calea iubirii de sine spre cărarea ce duce la ceruri.

Ce impresie fac vorbele lui Isus asupra învățăcelilor? Învățăcelii conclud din vorbele lui Isus, — bogatul cu greu poate intra în împărăția lui Dumnezeu — că nici ei nu vor fi părtași acesteia, „pentru că mult-puțin sunt legați de lume (deși ei erau săraci, și ca atari au trebuit să se întristeze de soarta bogaților). Existând această greutate, chiar neputință pentru cei bogați, învățăcelii se întreabă îngrijăți, cine se poate mântui. Isus în răspunsul său arată, că omul cu puterile sale nu poate învinge această greutate, dar ei vor avea ajutorul (mila) lui Dumnezeu; de aceea „la Dumnezeu toate sunt cu putință”.

Reproducerea întregii istorioare.

Aprofundarea religioasă-morală (după natura obiectului aici nu constă decât în reasumarea celor discutate în aprofundările materiale și psihologice): Tinărul nu e îndestulit cu viața sa la aparență fericită, nici cu păzirea poruncilor după literă, de care boala nici el nu e curat; de aceea merge la Isus... Isus intră în valoarea intrinsecă a poruncilor; inima tinărului însă e alipită de avuții, de aceea nu urmează sfatul lui Isus.

III

Asămănați pe tinărul avut cu Avram, cu Moise, cu Ilie, cu Botezătorul, cu apostolii... Avram și-a părăsit chiar patria sa, a jertfit chiar și pe unicul său fiu (în inima sa), urmând numai decât poruncii lui Dumnezeu; tinărul avut nici averile n'a vrut să le jertfească. Moise, Ilie, Botezătorul, apostolii au urmat

¹ Sub numele „cămilă” (cămila), unii înțeleg *funia corabiei*, pe carea se slobode ancora în mare, carea ni se pare mai probabil a trece prin urechile acului, decât animalul cămilă; eară alții înțeleg însuș *cămila ca animal*; pentru că în limba grecească (în textul original) *cămila* = κάμηλος; *funia corabiei* = κάμιλος. Dar cuvântul din urmă e necunoscut până la Suidas. (Dr. I. Olariu). — Ziarul german „Däheim” (1880, pag. 688) scrie: „Bei den Juden hieszen die oben mit einem Rundbogen abschliessenden, nur auf Menschenhöhe berechneten kleinen Hausthüren wegen ihrer Ähnlichkeit mit den so gestalteten Nadelöhren ebenso. Und da war es denn ein ganz nahe liegender Vergleich zu sagen ein Kamel könne durch keine solche Thür gehen.” — Cf. și Mat. 23, 24. „*Povăzătorilor orbi, care străcurăți tinărul, dar înghițiți cămila.* (Iudeii îndatinau să străcure vinul, ca să nu înghiță vreun animal necurat. A înghiți cămila e proverb: în lucrări mici a fi scrupulos, ear în cele mari a fi neconștiențios.

numai decât provocării Domnului, au lăsat averi, părinți; tinărul avut însă nu... De unde această deosebire? Nu pentru că Botezătorul și apostolii erau săraci și n'au trebuit să abziecă de averi mari, ci numai de luntrile și mrejele lor, ci fiindcă pentru ei era mai prețioasă comoara din ceriu, decât cea de pe pământ; tinărul din contră a iubit mai mult bunurile acestei lumi trecătoare decât pe Isus și împărăția cerească. Se înțelege, că tinărului i-a căzut cu mult mai greu despărțirea de comorile lumesti — *lăpădarea de sine* — decât apostolilor, dar pentru împărăția cerurilor și pentru a putea fi învățcel al lui Isus, trebuia să jertfească tot. Astfel pentru el bogăția a fost pedecă, pentru cea sărăcia a fost ajutor în calea către împărăția cerească. Nu pentru că el era bogat, i s'a închis intrarea în împărăția lui Dumnezeu, ci fiindcă inima lui era alipită prea tare de avuții și de bucuriile ce i le procurau acestea; și eară, aceia au aflat intrare în viața vecinică, nu pentru că au fost săraci, ci fiindcă au iubit pe Isus, pe Dumnezeu mai mult decât pe sine.

În toate timpurile au existat oameni, a căror inimă a fost alipită de averi pământești. La care om din parabolele lui Isus vă gândiți voi numai decât? (La omul bogat din parabola despre săracul Lazăr și bogatul). Asămănați-l cu tinărul bogat! Omul bogat din parabolă, din cauza petrecerilor și a veselilor și din cauza îngrijirii sale prea mare de corpul său, n'a avut timp să se gândească la săracul Lazăr, care zăcea la ușa lui. El a întrelăsat deci a face bine acelu, unde i s'a dat ocazie atât de binevenită. Tinărul bogat, din cauza îngrijirii sale pentru averile pământești, n'a aflat taria de suflet recerută pentru a putea fi învățcel al lui Hristos. Și el a întrelăsat întocmai ocazia binevenită pentru a-și asigura împărăția cerurilor. Care a fost soarta omului bogat din parabolă? A fost condamnat... Tinărului bogat poate că i s'a întâmplat întocmai așa. În care caz s'ar fi întâmplat aceasta? Dacă el n'a recunoscut, că avuția sa trebuie s'o folosească spre binele semenilor săi.

Și în zilele noastre unii bogați pierd viața vecinică; prin ce anume? Prin aceea, că avuția lor o folosesc mai mult pentru ei, pentru corpul lor, pentru a-și procura și ei plăceri, ear cu faptele iubirii apropielui nu-și bat capul. Astfel de oameni sunt alipiți cu inima de avuții atât de mult, încât se gândesc numai la sine, și pentru alții, mai ales pentru cei săraci și năcăjiți, nu au nimic... Pentru astfel de oameni bogăția e o primejdie în ce privește fericirea lor.

La nici un caz nu pot cei bogați să intre în împărăția cerurilor? Care cuvinte ale lui Isus le-ar putea înțelege vr'unii, că Isus ar zice aceasta? — Însă? E zis numai, că bogații „cu anevoe”, cu greu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, dar nu *la nici un caz*. Gândiți-vă mai întâi la aceea, pentru ce a cerut Isus dela tinărul bogat să-și vinză averile?... Cere Isus dela toți bogații, ca ei într'adevăr să-și vinză averile și să dea banii săracilor? Ce ar face aceștia cu banii?... Le-ar fi ajutat cineva săracilor prin aceasta așa, cum

a înțeles Isus? Numai le-ar fi stricat, pentru că ar fi dat anză să crească lăcomia acestora după câștig fără muncă și după plăceri mai mari. — Da, stricăciunea s'ar arăta și în afară! Gândiți-vă, dacă d. e. un proprietar al unei fabrici — om bun — și-ar vinde fabrica și cu banii ar ajuta pe săraci, ce ar folosi el lucrătorilor din fabrica sa? (Aceștia poate că ar căpăta un stăpân lacom, și ar fi mai rău decât mai înainte). — Ce cere deci Isus dela toți bogații din toate timpurile? Să nu se lase ca avuțiile să le încătușeze inimile, ca și bogatului din parabolă, și să le folosească numai spre binele lor, ci și spre binele aproapelui. Fiecare să-și considere banii și averile sale, nu ca proprietatea sa, ci ca a lui Dumnezeu, ear oamenii sunt numai administratorii acestor bunuri pământești. (Faptele îndurării trupești). — Aceasta însă stă nu numai cu privire la cei ce posed avuții văzute, ci și cu privire la cei ce au bogații spirituale, cei învățați. Cum trebuie să întrebuițeze ei darurile lor spirituale, știința lor? (Faptele îndurării sufletești!)

Pân' aci văzurăm, cum sunt a se înțelege vorbele lui Isus („Mergi vinde-ți averile...”) cu privire la cei bogați. Să vedem acum intru cât îi privesc pe cei săraci. Nu cumva și inima acestora poate fi alipită de bunurile acestei lumi, de avuții? — Cu ce simțăminte privesc cei săraci la cei în stare mai bună decât ei, la bogați? (Invidie, lăcomie). De ce invidiază ei pe bogați și poftesc averea lor? Fiindcă ei cred, că bogații i-ar feri. Nu cumva săracii de felul acestor fiindcă sunt săraci, stau mai aproape de împărăția lui Dumnezeu decât tinărul avut? Ei stau tot așa de departe de împărăția lui Dumnezeu, ca și tinărul avut, pentru că Dumnezeul lor e idolul acestei lumi, banul. Ba poate că ei stau mai departe de împărăția ceriurilor decât tinărul avut, pentru că acesta nu află liniște, îndestulare în avere, ci avea și o dorință mai înaltă: să ajungă viața vecinică, deși n'a fost destul de tare ca să poată abzițe cu totul de avuții; aceia însă nici măcar această dorință n'o pot avea, căci ei sunt stăpâniți de o singură dorință: să fie bogați. În care caz numai pot săracii să devină cetățeni ai împărăției cerești? Dacă inima lor nu e legată de bunurile acestei lumi.

Cum stăm deci cu puțința de a intra bogații în împărăția lui Dumnezeu în comparație cu cei săraci? Și bogații tot așa de ușor pot să intre în împărăția ceriurilor, ca și săracii. Bogația ca atare nu împedecă pe nimenea de a intra în împărăția cerească; tot așa nici sărăcia, afară de altceva, nu poate duce pe nimenea în ceriuri. Și cu toate acestea, pentru săraci e mai ușor să ajungă în ceriu, decât pentru bogați. Cui îi cade mai ușor a abzițe de bucurii și plăceri, a suporta lucrul greu și lipsele: celui bogat, care nu e deprins cu lipsa, sau celui sărac, care e învățat cu ea? — Sărăcia însăș nu ne poate conduce la urmare după Hristos, ci ea numai ușurează acest lucru. Ce învățatură zace în aceasta? Să nu ne alipim inima de avuții într'atâta, ca să nu poată fi vorba de o urmare

după Hristos. Iubirea de Dumnezeu și de aproapele să fie totdeauna mai mare decât iubirea de bani și de averi. Bogații evlavioși, ca și săracii evlavioși, ajung în împărăția cerească; săracii nelegiuți însă tot așa de puțin pot fi părtași împărăției lui Dumnezeu ca și bogații nelegiuți.

Petru Buzera

(Va urma)

Colinde

pielucrate și armonizate pentru cor bărbătesc de
Ioan Vidu

1. Sara-i mare

Andante

Tenori

Basi

Ce sa-ră-i d'a

as-tă sa-ră Ce

sa-ră-i d'a as-tă sa-ră?

Doam-ne dai Dom-nu-lui Doam-nel

1. Ce sară-i d'a astă sară (Doamne dai...)
2. Asta-i sara, sara mare,
3. Sara mare-a lui Ajun-u
4. Dimineața lui Crăciun-u :
5. Când s'a născut Fiul sânt-u
6. Fiul sânt p'acest pământ-u.

*

7. Colo'n curtea lui Crăciun-u
8. Îngerii podoabă-i pun-u :
9. De mirosul florilor-u,
10. De verdeața pomilor-u,

11. De cântul paserilor-u,
 12. De versul îngerilor-u.
- *
13. Și nașterea lui Hristos-u
 14. Să vă fie de folos-u !

2. Colinda fetei

Plea-că Li- na la fân- tâ- nă, Dă- li-

a- nă fa- tă d'al-bă, Și cân-

tu- ța-o du- ce'n mâ- nă, Dă- li-

a- nă fa- tă d'al- bă, Și cân-

tu- ța-o du- ce'n mâ- nă.

1. Pleacă Lina la fântână, Dăliană fată d'albă
Și cântuța-o duce'n mână,
Dăliană fată d'albă
Și cântuța-o duce'n mână.

2. La fântâna din luncet-u
Unde apa curge'n cet-u.
3. Ea pe cap s'a peptenat-u
Și cu flori s'a împănat-u.
4. Ca ș'o zină precedea-re
Ca pe vânt ea ajungea-re.
5. Găsi apa turburată
Și fântâna 'ncunjurată.
6. De trei cai cu feciorei
Românași și frumoșei.
7. Mândra Lină că tăcea-re
Și cântuța ș-o umplea-re.
8. Un călar atunci grăia-re:
Lino, Lino scumpa mea-re,
9. De mi-ai da inelul tău
De pe d'albu-ți degețel-u!!
10. Mândra Lină cuvânta-re:
N'am inel de sama. ta-re.
11. Alt călar atunci grăia-re:
Lino, Lino scumpa mea-re.
12. Dă-mi un măr din sânul tău,
Ca să-mi stâmperei dorul meu.
13. Mândra Lină cuvânta-re:
Nu am măr de sama ta-re!
14. Alt călar atunci grăia-re:
Lino, Lino scumpa mea-re,
15. Ce nu-mi dai cununa ta-re
Să mă împodobesc cu ia-re?!
16. Mândr-ai Lină cuvânta-re,
Și în față-i se uita-re:
17. Cununate-ai tu cu ea-re,
Tu cu ea și doamnă-sa-re!
18. Mânile-și împreuna-re,
Și jor a se cununa-re.
18. Și-ai fi Lino sănătoasă,
De colinda ast'a noastră!

Varietăți

Apel. Inițiativa luată de „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român“, de a pune obiceiul *felicitărilor de Anul-Nou* în serviciul culturii noastre naționale, întimpinând consimțământul general al publicului român, — venim acum, în pre-seara unei noue aniversări, a adresa către toți iubitorii culturii poporului român din această țeară, un călduros apel, ca să participe și de astădată la răscumpărarea felicitărilor de Anul-Nou în favorul *Muzeului istoric și etnografic* al Românilor din regatul ungar. Consemnarea răscumpărărilor de felicitări se va publica și în anul acesta atât în ziare, cât și în o mică edițiune ocazională, care pe ziua Anului-Nou se va trimite tuturor aceluia, cari vor contribui sub acest titlu la fondul Muzeului. Prin aceasta vom conserva pe deplin părțile frumoase ale obiceiului felicitărilor de Anul-Nou, întâlnindu-ne și unindu-ne cu toții

cu ocaziunea noii aniversări la un act de nobilă însuflețire pentru înaintarea culturală a neamului nostru. Fiind terminat splendidul palat al Muzeului istoric și etnografic ridicat de „Asociațiunea“ noastră în Sibiu, și având a-l înzestra acum în mod demn și a-l inaugura încă în decursul anului 1905, — sperăm că apelul nostru va fi întimplinat de astădată în toate cercurile preocupate de înaintarea culturală a poporului nostru, cu bunăvoință și însuflețire îndoită, ca și pe această cale să se dea „Asociațiunii“ noastre posibilitatea de a realiza în condițiuni cât mai demne o veche dorință a obștei românești. Sibiu, 22 Decembrie 1904. *Comitetul central al „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român“.*

Tinerimea română din Lugoj aranjază în 31 Decembrie 1904 n. în sala de lectură a casinei române (Hotel Concordia) *serată literară* la care vă invită cu tot respectul. Program detaliat seara. Intrare liberă. *NB.* Invitarea sună pentru seria întreagă a serărilor, ce să vor aranja în fiecare Sâmbătă a săptămânii până la sfârșitul carnavalului. Lugoj, la 28 Decembrie 1904 n. *Comitetul aranjator.*

Bibliografie

Domnul Dr. Vladimir Dimitrieviciu paroh oriental-sârbesc din Budapesta, care a scris în limba românească mai mulți articli în chestiunea nazarenismului și a cărui lucrare intitulată: „Nazarenismul“ apare tradusă în „Foaia diecezană“ și în scurt timp va apărea și în broșură separată, a dat la lumină volumul I. al colecțiunii sale de predici sub titlul: „Зборник Проповогу“ (Tip. Maticeii sârbe 1903. Carlovăț. Prețul 4 cor.) Volumul I. afară de prefață și afară de predica de introducere și de predica ținută cu ocaziunea instalării sale de paroh în Budapesta, cuprinde 31 de predici pentru fiecare Duminică de peste an începând cu Duminica 2 după Rusalii și până la Duminica 32. Predicile sunt adevărate cap-de-opere de retorică bisericească și fac cinste zălosului și talentatului autor.

*

Dr. theol. George Popoviciu: *Istoria Românilor Bănățeni*. Lugoj 1904. Editura autorului. 8°, pag. 424. Prețul 6 cor. (7 franci). *Se poate procura dela „Tipografia și Librăria diecezană“* în Caransebeș.

*

Manual de limba germană întocmit de Dr. Constantin Lacea profesor. Partea I. și II. Editura Librării Ciurcu, Brașov 1904.

*

În editura *Librării Ciurcu*, Brașov, au apărut: La Crăciun, dramă în 3 acte, „Pictorul fără voie“, comedie într'un act. de Ant. Popp. 30 b., „Vine Vlădica“, comedie în 3 acte, de Ant. Popp. 40 b., „Dușmănoasa“, piesă teatrală într'un act pentru ajun. Crăciunului de M. Drăgan 16 b., Despre Portul românesc, și alte 3

pieze teatrale cu câte 4 persoane de M. Drăgan 40 b. Opt pieze teatrale pentru școlari și școlărițe. Dialoguri și Triloguri de M. Drăgan 40 b., Colinde, Poezii și Versuri funebreale de M. Drăgan 20 b.

*

În editura tipografiei Nicu D. Miloșescu din Tg.-Jiu, a apărut „*Cartea Săteanului*“ de Căpitan *Emanoil Pârdeanu*, conținând nuvele din viața țărănească, în care sunt zugrăvite patimile și virtuțile de la sate: Smaranda, Popa Ion, Radu Perceptorul Dinu Sergentul, O meserie plătește cât o moșie, Răsplata Jurământului, Doctorul de plasă, Moș Dinu Cimpoeu, Boer Călin și alte nuvele scrise în limbă curată și frumoasă românească, povestiri pline de învățătură pentru popor.

„*Cartea Săteanului*“, atât prin conținutul ei cât și prin frumusețea artistică a tiparului și a copertei este o lucrare, care mărește numărul operilor de valoare apărute până acum.

„*Cartea Săteanului*“, se găsește de vânzare la Librăria Nicu D. Miloșescu din Târgu-Jiu și la toate Librăriile din Transilvania. Pețul 1 cor.

AVIZI

Onoratele comune bisericești și particularii, cari rastează cu obonamentul la „FOAIA DIECEZANĂ“ ori pentru alte lucruri cumpărate dela stabilimentul nostru diecezan, sunt rugați, ca în interesul lor propriu să binevoească a-și achita cât mai curând datoria, pentru ca să nu fim siliți a încasa dela dânsii pretensiunile noastre pe calea procesului, prin ceea-ce li s'ar cauza numai spese fără trebuință.

Totodată rugăm și pe acei p. t. Domni, cărora li s'a trimis spre vinzare „Calindarul Românului“ pe anul 1905, ca să ni înăpoieze imediat exemplarele nevindute.

Administrația

Tipografiei și Librării diecezane

Anunț.

Avem onoare a aduce la cunoștință On. public, că institutul „Mehadia“ cassă de păstrare Societate pe acții și-a început activitatea în Mehadia la 7. Decembrie n. 1904 sub conducerea domnilor membrii în direcțiune: Constantin Burdia Cavaler al Ord. Francisc Iosif, președintele Comunității de avere a fostului regiment confiniar romano-banatic Nr. 13. în Caransebeș Péczeli Péczely Géza primpretor al cercului Orșova, George Tătucu preot gr. or. român, Jablanița, Eftimie Căpușa proprietar, Mehadia, Carol Schwab comerciant,

Caransebeș și Ioan Popoviciu ca director executiv, Mehadia.

Fiind în plăcuta poziție a publica acest anunț, ne luăm voie a comunica, că institutul „Mehadia” excomptează cambii provăzute cu 2, eventual cu mai multe subscrieri pe timp de 3 până la 6 luni cu 8%, acordă împrumuturi cambiale cu acoperire ipotecară cu 7—8%, și primește depuneri spre fructificare cu 6%.

Direcțiunea.

În editura Tipografiei și Librăriei diecezane din Caransebeș a apărut „**CALENDARUL ROMÂNULUI pe anul comun dela Christos 1905**”. Prețul 50 bani (25 cr.) Pe lângă **partea calendaristică**, însoțită de *Povește economice, Prevestirea timpului, și Notițe*, Calendariul conține: *Cronologia, Genealogiile caseilor domnitoare, Tabela taxelor de poștă și telegraf*, apoi *Șematismul diezei Caransebeșului* având în frunte o biografie cu portret a Prea Sântitului Domn Episcop *Nicolae Popea*. **Partea literară** cuprinde: *Din ale neamului nostru* (urmare din anul trecut); *Mihail Popoviciu* (cu portret); *Stefan cel Mare; Legende despre*

Stefan cel Mare; Sărbătoare (schiță); *Coriolan Bredicean* (cu portret); *Viața în Albania; Biserica catedrală din Caransebeș* (cu icoană); *Dimitrie Brumariu* (cu portret); *Cei doi frați; Datini, din cari izvoarește sărăcia la poporul român, și combaterea lor; Trăilă Stroiescu* (cu portret); *Rozuna Doamna florilor* (poveste); *Prânzul. Partea economică* cuprinde: *Creșterea vitelor; Despre darurile urzicilor*. Urmează apoi *Sfaturi, Casa orașului din Caransebeș, Poezii, Felurimi, Consemnarea târgurilor din Ungaria și Ardeal. Anunțe*.

În Librăria diecezană din Caransebeș
se primește.

Un învățăcel

din familie bună și care are cel puțin 3 clase
gimnaziale ori civile.

Administrația

Librăriei și Tipografiei diecezane Caransebeș

A apărut și se poate comanda la Librăria diecezană din Caransebeș

CARTE DE RUGĂCIUNI

și

Cântări bisericești

Întocmită

Cu binecuvântarea Prea Sântiei Sale

Domnul Episcop diecezan

NICOLAE POPEA

de

Dr. Petru Barbu

Caransebeș, 1904

Tipografia și librăria diecezană

Cel mai potrivit prezent de Crăciun

Cel mai potrivit prezent de Crăciun

CUPRINSUL

Datorințele vieții religioase-morale ale creștinului dreptcredincios	1—12
Rugăciunile dimineții	13—22
Rugăciunile sântei Liturgii	28—56
Rugăciuni la sânta-Mărturisire	57—64
Rugăciuni la sânta Cuminecătură	65—70
Rugăciunile mesei	71—76
Rugăciunile Vecerniei	77—82
Rugăciunile spre somn	83—86
Felurite rugăciuni	87—96
Cântări bisericești: <i>Polițeleul, Troparele învierii pe glas 5, Treptele, Cântarea Născătoarei de Dumnezeu, Laudele, Troparele și condacele învierii pe 8 glasuri, Troparele și condacele unor sărbători mari, Irmoasele, Pricesnele, Catavasiile Bunei-vestiri</i>	97—144
Cântece de stea și colinde	145—160

Prețul

Cartea broșată 50 fil., legată, 60 sau 80 fil.,

tipărită pe hârtie foarte fină, broșată : 1 cor., legată : 3—20 cor.